

Arrest

nr. 240 772 van 14 september 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 2 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 6 april 2019 België is binnengekomen, diende op 11 april 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 8 oktober 2018 in Griekenland (Eurodac).

1.2. Op 29 november 2019 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 2 december 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 11/04/2019
Overdracht CGVS: 03/10/2019*

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 31 oktober 2019 van 09u01 tot 12u40 bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat, meester Kiwakana loco meester Loobuyck, was van 09u31 tot het einde van het persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Somalische nationaliteit, bent u afkomstig uit de stad Merka in het gelijknamige district in de provincie Lager-Shabelle en maakt u deel uit van de minderheidsclan Duruqbo. U bent geboren op 1 maart 1994 in diezelfde stad. U ging naar school tot uw 19 jaar oud. U werkte als kapper en als naaier in uw stad Merka. U kwam in de problemen met Al-Shabaab in Merka omdat u muziek afspeelde in uw kapperszaak en omdat u het haar knipte van soldaten van het overheidsleger. U kreeg hiervoor twee waarschuwingen van de terreurorganisatie.

U besloot daarom in september 2017 Merka in te ruilen voor Mogadishu, waar u woonde bij uw oom en uw broer. Uw oom werkte in een restaurant, uw broer was professioneel voetballer. U kon opnieuw aan de slag als kapper in Mogadishu. In de kapperszaak waar u werkte leerde u een vrouw kennen, A.H.A. Jullie begonnen een relatie en besloten in het geheim te trouwen in januari 2018. U wist op dit moment niet dat uw vrouw behoorde tot de meerderheidsclan Habar Gidir. Twee maanden later werd uw vrouw ook zwanger. Haar familie ontdekte dit en diezelfde avond, in april 2018, werd u door vier jongens aangevallen toen u het werk verliet. U liep daarbij verwondingen op aan uw oog. Met behulp van "jongeren van de voetbal", die toevallig passeerden, kon u ontsnappen. Uw vrouw raadde u aan het land te verlaten omdat haar familie u wou vermoorden.

U besloot Somalië te verlaten in juni 2018. Via Turkije, Griekenland en Italië kwam u op 6 april 2019 aan in België, waar u op 11 april 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ). Intussen bent u gescheiden van uw vrouw A.H.A.. De familie van A.H.A. zou immers hebben gedreigd uw broer te vermoorden indien u contact bleef houden met haar. Naast deze problemen haalt u aan dat u gediscrimineerd werd op basis van het behoren tot de minderheidsclan Duruqbo. Zo moest u bijvoorbeeld in Merka belastingen betalen aan overheidsmilitairen omwille van uw clan.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een medisch attest van het Rode Kruis waarin een oogonderzoek wordt aangevraagd, en een medisch attest van een ziekenhuis te Aarlen dat enkele kleine anomalieën aan uw oog vaststelt.

Bij terugkeer naar Somalië vreest u de familie van uw ex-vrouw. Zij zouden u willen doden omdat ze niet akkoord waren met uw relatie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De problemen die u aanhaalt als directe reden voor uw vertrek uit Somalië, vloeien voort uit uw geheim huwelijk met uw vrouw die tot de meerderheidsclan van de Habar Gidir behoort. Op basis van het administratief dossier en uw verklaringen kan er echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw verboden relatie. Zo verklaart u dat u niet wist tot welke clan uw vrouw behoorde op het moment dat jullie trouwden (CGVS p. 22).

U verklaart dat "in het zuiden eerder wordt gesproken over van welke wijk iedereen is en niet tot welke clan iedereen behoort" (CGVS p. 22).

Gelet op het enorm belang dat het clansysteem heeft in de Somalische maatschappij, is het niet aannemelijk dat u de clan van uw vrouw niet wist op het moment van jullie huwelijk. Bovendien is het in dat opzicht ook niet aannemelijk waarom jullie de relatie geheim hielden. Wanneer geconfronteerd met deze vraag verklaart u dat "in het zuiden niet wordt gepraat over relaties, enkel wanneer een huwelijk plaatsvindt en er om de hand wordt gevraagd" (CGVS p. 22), wat niet alleen niet strookt met de informatie waarover het CGVS beschikt, waaruit blijkt dat ook in Mogadishu het clansysteem gekend én bepalend is, maar ook niet verklaart waarom u niet op de traditionele manier om haar hand hebt gevraagd (CGVS, p. 24). Hierop gewezen, stelt u enkel dat u haar hand niet hebt gevraagd, zonder evenwel uit te klaren waarom u dat niet deed (CGVS, p. 24). Dit element tast de geloofwaardigheid van uw beweerde verboden relatie verder aan.

Later verklaart u plots dat uw vrouw "wel kon zien aan uw huidskleur en kon horen aan uw accent dat u tot de Reer Hamar behoorde" (CGVS p. 22). Het is dan ook zeer ongeloofwaardig dat er, gelet op de potentiële desastreuze gevolgen van jullie huwelijk, op geen enkel moment is gepraat over het feit dat u tot een minderheidsclan behoorde. Dit tast de geloofwaardigheid over het bestaan van dit huwelijk, en uw bijhorende problemen, aan. Weer wat verder verklaart u, ondanks eerdere verklaringen, plots opnieuw dat "jullie tijdens het huwelijk elkaars clan niet kenden" (CGVS p. 24). Deze interne inconsistenties en voortdurende tegenspraak komen de geloofwaardigheid van uw verhaal niet ten goede.

Ook een laatste poging om de zaken op te helderen, brengt geen soelaas. U verklaart tot driemaal toe dat u "niet was getrouwd indien u vooraf de negatieve consequenties had geweten" (CGVS p. 24-25). Gelet op voorgaande is het volstrekt ongeloofwaardig dat u niet op de hoogte was van deze potentiële negatieve gevolgen.

Tot slot verklaarde u bij DVZ te zijn getrouwd in februari 2018 terwijl u bij het CGVS plots verklaart in januari 2018 te zijn getrouwd (CGVS p. 9). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd herhaalt u enkel dat "u denkt dat u in de eerste maand bent getrouwd" (CGVS p. 9). Het simpelweg vasthouden aan één van de versies van uw verklaringen volstaat niet om de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren. Gelet op uw bewering dat uw huwelijk dramatische gevolgen kende, mag redelijkerwijze wel verwacht worden dat u hierover consistente verklaringen zou kunnen afleggen. Dit element komt de geloofwaardigheid van uw verklaring in verband met uw huwelijk opnieuw niet ten goede.

Verder, indien het huwelijk toch plaatsgevonden zou hebben, weet u geen passende verklaring te geven waarom de ouders van uw vrouw dergelijke erge problemen hadden met het huwelijk (CGVS p. 26). Uit informatie, toegevoegd aan het dossier, blijkt dat de Reer Hamar door eeuwen van gemengde huwelijken en culturele uitwisselingen hun status hebben opgekrikt. Meer nog, uit deze informatie blijkt dat door huwelijken tussen Reer hamar en machtige clans, zoals Habar Gidir, de minderheidsclan een zekere bescherming kan genieten tegenwoordig. U weet niet aannemelijk te maken waarom dit in uw geval anders zou zijn (CGVS p. 26). Wanneer geconfronteerd met deze informatie verklaart u enkel "dat u persoonlijk nooit een Reer Hamar heeft gezien die probleemloos kon trouwen met die clan" (CGVS p. 26). Deze verklaring volstaat niet om aannemelijk te maken waarom uw huwelijk een uitzondering was.

Verder kan nog worden opgemerkt dat u na het aangehaalde incident van april 2018 nog meer dan een maand in Mogadishu bleef wonen (CGVS p. 26-27), wat uw beweerde vrees in grote mate relativeert. U verklaart dat u "die maand bij de smokkelaar woonde en dat uw schoonfamilie niet wist waar dit was" (CGVS p.27). Het is weinig geloofwaardig dat u de hele maand ondergedoken bleef bij deze smokkelaar, zonder één keer buiten te komen. Daarnaast is het ongeloofwaardig dat uw schoonfamilie uw verblijfplaats niet heeft kunnen achterhalen via uw ex-vrouw. Eerder had zijn immers ook al verklapt dat u de vader was van het kind en waar uw werkplaats zich bevond (CGVS p. 17). Aan deze verklaringen kan bijgevolg geen geloof worden gehecht.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De medische certificaten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Het eerste certificaat bewijst enkel dat u een oogonderzoek aanvraagde. Hoewel het tweede attest enkele kleine anomalieën vaststelt aan uw oog, bepaalt het verder niet in wanneer, waar, of in welke omstandigheden deze anomalieën zijn opgelopen.

Verder, wat betreft de problemen die u had met Al-Shabaab in Merka, kan worden opgemerkt dat deze vrees niet langer actueel is. De feiten dateren van 2017. U woonde nadien nog negen maanden probleemloos in Mogadishu, afgezien van uw beweerde problemen omwille van uw verboden huwelijk die om bovenvermelde redenen niet kunnen worden geloofd (CGVS p. 13). U haalt sedert uw verhuis naar Mogadishu geen problemen meer aan met Al-Shabaab.

Volledigheidshalve moet worden opgemerkt worden dat het loutere feit dat u tot een minderheidsclan behoort niet volstaat om u internationale bescherming toe te kennen. U verklaart dat u als lid van een minderheidsclan slachtoffer werd van discriminatie. Wanneer gevraagd naar welke discriminaties u persoonlijk heeft ervaren omwille van uw minderheidsclan, zegt u als voorbeeld uit Merka enkel "dat u belastingen moest betalen aan overheidsmilitairen" (CGVS p. 19). In Mogadishu ervaarde u zelf geen discriminatie, maar hoorde u enkel dat "een vriend van u zonder reden werden gefouilleerd, een tijdje werden vastgehouden en moest betalen om weer vrijgelaten te worden" (CGVS p. 20). Deze voorvallen zijn niet zwaarwichtig genoeg om beschouwd te kunnen worden als vervolging of als ernstige schade.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016, beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 22 oktober 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-mogadishu-2> of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuiden Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw verblijf in Mogadishu de laatste negen maanden voor uw vertrek (CGVS p. 13), dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit

geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 22 oktober 2019) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al Shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. In de onderzochte periode wordt Mogadishu getroffen door regelmatige terreuraanslagen (meestal met geïmproviseerde explosieven), door doelgerichte aanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale organisaties en door morteraanvallen. Al Shabaab blijft de hoofdverantwoordelijke voor het geweld in de hoofdstad. De aanslagen viseren zowel overheidsgebouwen, overheidsfunctionarissen en veiligheidstroepen als restaurants en hotels populair bij overheidsfunctionarissen en bij personeel van internationale organisaties. Hierbij vallen soms burgerdoden. Verschillende bronnen melden dat al Shabaab haar acties verhoogt in Mogadishu als reactie op de stijging van het aantal drone-aanvallen op al Shabaab-doelwitten in de rurale gebieden. Verschillende bronnen beschrijven het door al Shabaab gepleegde geweld echter nog steeds als doelgericht. Burgers zijn in het algemeen geen doelwitten, maar dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. Het geweld door ISS (Islamitische Staat in Irak en de Levant in Somalië) is afgenomen in de hoofdstad. Zo zou er slechts sprake zijn van één geregistreerd incident dat wordt toegeschreven aan ISS. Naast gewelddaden opgeëist door of toegeschreven aan al Shabaab (en ISS) zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor geweld in de hoofdstad. Zo is er ook sprake van incidenten die het gevolg zijn van clanconflicten, criminaliteit en conflicten over grondbezit waarbij burgerdoden kunnen vallen. Burgers zijn soms het slachtoffer van kruisvuur door geweld tussen de verschillende strijdende partijen in de stad. In vergelijking met de incidenten in 2018 is het aantal gewelddadige incidenten waar burgers slachtoffer van werden (de categorie violence against civilians) in deze verslagperiode gedaald.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatie richtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van het economische leven. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die geweld en natuurrampen ontvluchten, en waardoor Mogadishu sinds 2018 de dichtstbevolkte stad in Afrika is. De ontheemden in Mogadishu bevinden zich in een kwetsbare situatie. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. De economie groeit er en er wordt steeds meer geïnvesteerd vanuit de diaspora. Mogadishu wordt beschouwd als een van de snelst groeiende verstedelijkte gebieden in de wereld, wat voornamelijk wordt toegeschreven aan de verbetering van de veiligheid, aan het economisch potentieel en ook wel aan de ontheemding.

De inspanningen van de lokale bevolking en de terugkerende Somaliërs uit de diaspora veranderen de economische scene in Mogadishu. Wat de sociale basisdiensten betreft, dient te worden opgemerkt dat Mogadishu een zestigtal ziekenhuizen, zowel publieke en privéklinieken, en een negentigtal gezondheidscentra telt. Voorts zijn er ongeveer 250 basisscholen, 200 middelbare scholen en ongeveer 100 instellingen voor hoger onderwijs te vinden. In november 2018 lanceert men een project om het technische en beroepsgerichte onderwijs en opleidingen te rehabiliteren in Mogadishu. De toegenomen stabiliteit leidt ertoe dat steeds meer jongeren toetreden tot het basis- en secundair onderwijs. In juni 2019 studeren voor de eerste keer in bijna 3 decennia tijd studenten af aan de Somali National University in Mogadishu.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:*

"Schending van artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

Verzoeker licht toe als volgt:

"II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De verwerende partij hecht geen geloof aan het geheim huwelijk van verzoekende partij:

[citaat bestreden beslissing]

De clanaffiliatie is in Mogadishu doorheen de jaren voor de gewone mensen over het algemeen minder belangrijk geworden. Toen verzoekende partij haar echtgenote leerde kennen, was haar clan op dat ogenblik niet het belangrijkste voor haar om na te gaan.

Verzoekende partij en haar partner hielden hun relatie in het begin geheim, omdat het in de Somalische maatschappij nog altijd niet de gewoonte is om openbaar een koppel te vormen als men nog niet officieel (zijnde traditioneel) gehuwd is.

II.1.2 De verwerende partij vindt het vervolgens vreemd dat de ouders van haar partner zoveel problemen hadden met hun huwelijk:

[citaat bestreden beslissing]

De ouders van de echtgenote van verzoekende partij waren niet zozeer gekant tegen het huwelijk omwille van het clanverschil, wel omdat de echtgenote van verzoekende partij reeds zwanger was en zij helemaal niet op de hoogte waren van het huwelijk. De manier waarop hun relatie was verlopen, was een schande voor de familie en haalde de reputatie van de familie naar beneden. Dit is dan ook de reden waarom zij zoveel problemen hadden met de relatie van verzoekende partij en haar partner. Verwerende partij heeft verzoekende partij duidelijk verkeerd begrepen.

II.1.3. Verwerende partij vervolgt als volgt:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij moest haar vlucht organiseren, dat ging niet van de ene op de andere dag. Zij contacteerde een smokkelaar en heeft nog een maand ondergedoken bij hem gewoond alvorens alles klaar was voor haar vlucht. Verzoekende partij begrijpt niet wat hier zo vreemd aan is."

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"II.2.1. Verwerende partij stelt dat verzoekende partij zich zou kunnen vestigen in Mogadishu – quod certe non.

Verzoekende partij begrijpt niet hoe verwerende partij kan stellen dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De zeer recente aanslagen in Mogadishu tonen aan dat het nergens veilig is voor verzoekende partij om zich te vestigen. Er kan op heden niet (meer) gesproken worden van een veilig alternatief om zich waar dan ook in Somalië te vestigen. Verwerende partij kan niet meer volhouden dat er geen sprake zou zijn van willekeurig geweld in Somalië en dat verzoekende partij geen gevaar zou lopen slachtoffer te worden van een volgende bomaanslag.

Verwerende partij kan dan wel een theoretisch betoog uiteenzetten dat de aanslagen gericht zouden zijn op overheidspersoneel (quod in casu, zie eerste middel), in de praktijk blijkt dat meer dan eens de gewone burgers het slachtoffer worden van deze aanslagen.

Recentelijk nog, namelijk op 24 juli 2019, gebeurde er nog een aanslag waarbij minstens 7 doden vielen (zie <https://www.hln.be/nieuws/buitenland/zeker-zeven-doden-bij-aanslag-op-stadhuis-mogadishu-a9534eed/>)

Op 2 maart 2019 gebeurde er tevens een zware aanslag na een bomaanslag met vuurgevecht, waarbij minstens 36 doden vielen (<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2019/03/02/zeker-36-doden-en-tientallen-gewonden-bij-aanslag-en-vuurgevecht/>)

Op 22 december 2018 gebeurde er tevens een dubbele zelfmoordaanslag die minstens 22 mensen het leven kostte (<https://www.hln.be/nieuws/buitenland/zeker-22-doden-door-dubbele-zelfmoordaanslag-in-mogadishu-a162cbff/>)

Op 9 november 2018 was vond er ook reeds een aanslag met drie bomauto's plaats die minstens 41 mensen het leven kostte en 106 gewonden veroorzaakte (<https://www.hln.be/nieuws/buitenland/dodentol-bij-aanslagen-met-bomauto-s-in-somalie-loopt-verder-op-41-doden-en-106-gewonden-a3c7de97/>)

De verwerende partij vindt deze vicieuze cirkel van geweld blijkbaar niet voldoende om de verzoekende partij het statuut van de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Verzoekende partij meent dat verwerende partij, zonder verzoekende partij te hebben gehoord, te snel en onvoorzichtig tot een negatieve beslissing is gekomen.

II.2.2. Ook het CEDOCA rapport bevestigt de onveiligheidssituatie in Mogadishu p. 37:

[citaat uit COI Focus]

Op p. 38 blijkt duidelijk dat het geweld toeneemt en niet afneemt:

[citaat uit COI Focus]

Zie ook p 41:

[citaat uit COI Focus]

II.2.3. Het rapport stelt tevens dat Al Shabaab nog steeds veel burgersslachtoffers maakt en dat burgers snel gevisieerd kunnen worden (p. 48):

[citaat uit COI Focus]

Het rapport onderlijnt de aanhoudende onveiligheid, weliswaar afhankelijk van de wijk waar men woont (p. 67) :

[citaat uit COI Focus]

De hierboven reeds geciteerde aanslagen en burgerdoden die er de laatste tijd vielen, is ongezien en toont aan dat noch de Somalische overheid, noch de aanwezige buitenlandse hulp de bevolking op een afdoende wijze kunnen beschermen tegen het willekeurig geweld.

Hoe de verwerende partij kan stellen dat de situatie in Somalië niet noopt tot het toekennen van subsidiaire bescherming, is dan ook een raadsel...

II.2.4 Maar er is meer, de verwerende partij publiceerde onlangs op haar site het volgende COI Focus rapport « COI Focus : « Somalie - Veiligheidssituatie in Mogadishu » dd 22 oktober 2019.

Hierin wordt nogmaals de gevaarlijke en complexe situatie in Mogadishu beschreven - verwerende partij ontkent dit tevens niet.

Verzoekende partij begrijpt niet hoe verwerende partij zelfs na dit rapport kan blijven volharden dat verzoekende partij minstens niet in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Het COI Focus rapport dd 22 oktober 2019 stelt dat Al Shabab nog steeds aanslagen pleegt, zelfs in regio's die onder controle staan van de overheid, p. 10 :

[citaat uit COI Focus]

De situatie is er in 2019 erger en erger aan het worden : p. 13 :

[citaat uit COI Focus]

Bovendien is het onmogelijk om een exact getal te plakken op het aantal aanslagen en doden door Al Shabab:

[citaat uit COI Focus]

Toch zijn de cijfers werkelijk hallucinant, p. 28-29 :

[citaat uit COI Focus]

[citaat uit COI Focus]

p. 30-32:

[citaat uit COI Focus]

p. 35-36

[citaat uit COI Focus]

Men kan aldus niet blijven volharden dat de overheid de controle zou hebben over Mogadishu, het geweld is ver verspreid en iedereen is er in gevaar : (p. 37-38) :

[citaat uit COI Focus]

Bovendien is het niet enkel AL Shabab die er aanslagen pleegt (p. 27):

[citaat uit COI Focus]

Al Shabaab organiseert zich ook beter en beter en de aanslagen worden steeds complexer; (p. 17-18):

[citaat uit COI Focus]

Het rapport bevestigt dat er niet kan gesproken worden van een veilige situatie en dat de inwoners vaak moeten instaan voor hun eigen veiligheid : cf. p. 50:

[citaat uit COI Focus]

Zelfs de clans zijn niet in staat om hun leden te beschermen (p. 50-51):

[citaat uit COI Focus]

(...)(p. 23-24):

[citaat uit COI Focus]

Het rapport besluit dat de situatie in Mogadishu erg instabiel is en dat Al Shabab nog steeds een groot gevaar vormt voor de veiligheid, waardoor er nog steeds honderden doden vallen door terreur p. 60 :

[citaat uit COI Focus]

Het is aldus onbegrijpelijk dat verwerende partij nog durft te stellen dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot toekenning van subsidiaire bescherming.

II.2.4. De Verenigde Naties beklemtonen én bevestigen tevens de aanhoudende instabiliteit en onveiligheid in Somalië, tevens in Mogadishu (rapport van 9 mei 2016):

"3. The general security situation in Mogadishu and the regions of southern and central Somalia remains volatile.9"

"Al-Shabaab has reportedly enhanced its ability to engage in asymmetric warfare with "increasing efficiency and lethality",26 which disproportionately affects the civilian population.27 During 2014 and 2015, there were several large-scale attacks in Mogadishu targeting civilians and civilian infrastructure, including hotels, government buildings (including Villa Somalia which houses the Office of the President), as well as a Mogadishu hospital and Mogadishu International Airport.28"

"Al-Shabaab carried out targeted attacks on civilians and civilian infrastructure, in the capital, Mogadishu, and other towns under government or allied authority, and increased high-profile attacks on AMISOM facilities. [...] Al-Shabaab regularly targets civilians and civilian structures, particularly in Mogadishu, resulting in numerous casualties."

"Furthermore, even in those cities that have been recovered by AMISOM/SNAF, the presence of Al-Shabaab is reported to remain significant at the urban periphery and in some parts of these cities.³⁸ Reports suggest that the entity often establishes illegal checkpoints to control movements of goods and persons on major supply routes and infiltrates cities mainly at night to launch attacks.³⁹ Some analysts maintain that it is more correct to say that the FGS "has influence" over these cities than to say that the cities are under the effective control of the FGS.⁴⁰ In parallel, rivalry among different clan-based actors competing for power reportedly continues to provoke instances of heavy fighting, while the city administrations are reported to remain dysfunctional.⁴¹ Even in Mogadishu the FGS reportedly continues to face significant challenges in providing basic security to civilians.⁴²"

"The security situation remained volatile in government-controlled towns. Government forces failed to protect civilians, including journalists, clan elders, clerics and lawmakers and other officials from targeted killings by Al-Shabab as well as by unknown gunmen, primarily in Mogadishu, Baidoa, the capital of the Bay region, and Beletweyn, the capital of Hiraaan"

"10. The security situation worsened during the first half of the reporting period, as Al-Shabaab stepped up asymmetric and conventional attacks. At the same time, the Somali security forces, the African Union Mission in Somalia (AMISOM) and other partners also inflicted heavy losses on the group, especially in March and April.

11. Mogadishu witnessed an increase in assassinations, especially in April, with Somali government personnel targeted the most. There were three complex attacks during the reporting period. Attacks at the Lido beach in Mogadishu on 21 January and on the Somali Youth League hotel and peace garden on 26 February killed more than 45 people, including a United Nations national staff member; and injured 80 others. Al-Shabaab claimed responsibility for the incidents, as well as for a coordinated twin bombing in Baidoa, Bay region, on 28 February; which killed 30 people and injured 60. In another worrisome development, a pro -Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) website reported on 25 April that ISIL fighters in Somalia had carried out their first attack in Somalia, hitting an AMISOM convoy with an improvised explosive device on the outskirts of Mogadishu. AMISOM acknowledged the explosion, but denied that the convoy had been hit."

In het rapport van 16 mei 2016 stelt het UNHCR letterlijk (op een moment dat het aantal burgerslachtoffers lager lag dan in 2017 het geval is) dat een gedwongen terugkeer naar Mogadishu niet aan te bevelen is en dat dit dreigt mensen in een kwetsbare positie te dwingen en Aldus het non refolementbeginnsel te schenden:

"20. Under the present circumstances, UNHCR continues to urge States to refrain from forcibly returning any persons to areas of southern and central Somalia that are affected by military action and/or ensuing displacement, remain fragile and insecure after recent military action, or remain under full or partial control of non-State armed groups. General non-refoulement obligations under international human rights law may be engaged in the context of forcible return of Somalis to southern and central Somalia."

De humanitaire situatie is er ronduit desastreus. De meest elementaire rechten, zoals toegang tot voedsel en drinkbaar water zijn er hoegenaamd niet gegarandeerd:

"If a person returned to an area where he does not have strong [clan] connections, protection would tend to be weaker than if he/she could rely on clan and community support and solidarity. People without clan affiliations in areas of return have a higher risk of experiencing protection problems. [...] For Somalis in Mogadishu, it is very difficult to survive without a support network, and newcomers to the city, particularly when they do not belong to the clans or nuclear families established in the district in question, or when they originate from an area formerly or presently controlled by an insurgent group, face a precarious existence in the capital. Often they are forced to settle in IDP settlements. [...] [P]ersons leaving Al-Shabaab areas and attempting to relocate to cities or towns with AMISOM/SNAF presence will be forced to settle in IDP settlements unless they have nuclear or extended family with the necessary resources to support them."

"Furthermore, due to a breakdown in Somalia's traditional social fabric caused by 20 years of conflict and massive displacement flows, the traditional extended family and community structures of Somali society no longer constitute as strong a protection and coping mechanism as they did in the past, particularly in locations such as Mogadishu. Clan protection and conflict resolution used to be bolstered and supported by customary law (xeer). However, there have been many pressures on the clan structure and clan elders' traditional authority has reportedly been eroded and in some places even collapsed.⁶⁸ It has also reportedly proven difficult to apply xeer in a modern urban environment such as Mogadishu in the context of armed conflict.⁶⁹ In Mogadishu in particular, the nuclear family has reportedly become the main protection mechanism.⁷⁰"

"2. Access to basic necessities such as water and sanitation, as well as health care and education are absent in many parts of Somalia: where such services exist. their capacity is often limited.⁶ Warnings have been sounded that increased pressure on fragile services as a result of increased population numbers due to return movements from neighbouring countries could lead to tensions with local

communities and IDPs living in the affected areas.⁷ Similarly, increased competition over land and property could trigger further conflicts and insecurity.⁸

"Returnees from Kenya who were interviewed by Justice Forum and the International Commission of Jurists reported that they were living as IDPs after their return to Mogadishu in 2014. They reported experiencing difficult living conditions, with insufficient access to food and water, overcrowding, no access to education for their children, as well as concerns relating to insecurity. Some also reported living in fear of being profiled as a member of Al Shabaab by government forces." Justice Forum and International Commission of Jurists, *Dignity Denied: Somali Refugees Expelled from Kenya in 2014*, 4 September 2015, <http://www.refworld.org/docid/565da2fba.html>, pp. 15, 22, 25, 28, 33, 40.

"Living conditions in IDP settlements are reported to be deplorable⁵⁵ and durable solutions are unattainable for most IDPs under current circumstances.⁵⁶ IDPs are also reported to face serious food insecurity, with many being above the emergency threshold for malnutrition; the situation is reportedly exacerbated by an ongoing drought.⁵⁷"

II.2.5. HRW stelt in 2017 (<https://www.hrw.org/world-report/2017/country-chapters/somalia>) :

Al-Shabab Abuses

Al-Shabab committed targeted killings, beheadings, and executions, particularly of those accused of spying and collaborating with the government. The armed group continues to administer arbitrary justice, forcibly recruits children, and severely restricts basic rights in areas under its control. Some young men and boys who returned from Kenya's refugee camps to Al-Shabab-controlled areas, including Buale and Sakoow, have faced pressure to join Al-Shabab.

Al-Shabab regularly targets civilians and civilian structures, with an increase in attacks on schools, hotels, and restaurants in Mogadishu, resulting in numerous casualties. On January 21, Al-Shabab conducted a complex attack on popular restaurants in Mogadishu's Lido beach, in which over 20 people were killed and dozens injured, including women and children.

Al-Shabab controls and carries out attacks along many supply routes and imposes blockades on towns captured by AMISOM and government forces, restricting movement of goods and assistance..

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

II.2.6. Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen. De bestreden beslissing schendt aldus tevens op manifeste wijze artikel 48/4 Vreemdelingenwet, evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting."

2.1.2. In een aanvullende nota van 10 augustus 2020 brengt de commissaris-generaal COI Focus "Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu" van Cedoca van 21 april 2020 ter kennis.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. De bestreden beslissing oordeelde terecht dat verzoeker zijn nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maakt. De Raad merkt op dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het volharden in zijn verklaringen, het formuleren van loutere beweringen, het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen en het bekritisieren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Dergelijk verweer laat niet toe om de omstandige motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

De bestreden beslissing oordeelde terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten omdat hij als lid van de minderheidsclan Reer Hamar in het geheim zou getrouwd zijn met een lid van de meerderheidsclan Habar Gedir.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat clanaffiliatie in Mogadishu over het algemeen minder belangrijk is geworden, zodat het niet belangrijk was om de clan van zijn echtgenote te kennen toen hij haar pas leerde kennen, merkt de Raad op dat dit verweer een blote bewering betreft, die bovendien klem

met de beschikbare informatie in het administratief dossier. Uit deze informatie blijkt immers dat het clansysteem de belangrijkste sociale factor is in Somalië en dat Somaliërs hun exacte positie in het clansysteem kennen, en dit ook in Mogadishu (Landeninformatie, stuk 16, nr. 3).

Aldus kan niet worden aangenomen dat het voor verzoeker niet belangrijk zou geweest zijn om de clan van zijn echtgenote te kennen vooraleer hij een huwelijk aanging, temeer nu hij tijdens het persoonlijk onderhoud zelf gewezen heeft op de mogelijke problemen die kunnen voorkomen bij gemengde huwelijken tussen leden van meerderheids- en minderheidsclans (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7, p. 26). In die zin is het evenmin aannemelijk dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud tevens zou verklaren dat hij niet zou getrouwd zijn indien hij vooraf de negatieve gevolgen had geweten (*Ibid.*, p. 24-25), hoewel uit zijn verklaringen blijkt dat hij weldegelijk wist dat het problemen kon opleveren om te huwen met een lid van een meerderheidsclan.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud evenmin een aannemelijk verklaring kon geven waarom hij en zijn echtgenote een geheim huwelijk zouden aangaan indien zij elkaars clan nog niet zouden kennen. Het verweer in het verzoekschrift dat het in de Somalische maatschappij nog altijd niet de gewoonte is om in het openbaar een koppel te vormen als men nog niet officieel (zijnde traditioneel) gehuwd is, biedt, nog daargelaten de vaststelling dat dit een blote bewering betreft, geen afdoende verklaring voor de vraag waarom verzoeker een geheim huwelijk aanging als hij de clan van zijn echtgenote nog niet kende. Integendeel merkt de Raad op dat het in dergelijk geval net in het belang van verzoeker en zijn echtgenote zou zijn geweest om een officieel huwelijk aan te gaan, gezien zij net vanaf dan in het openbaar een koppel kunnen vormen. Verzoeker geeft met zijn verweer in het verzoekschrift aldus nog steeds geen aannemelijke verklaring voor de reden waarom hij een geheim huwelijk aanging met zijn echtgenote, hoewel hij verklaarde op dat moment niet te weten dat zijn echtgenote lid was van een meerderheidsclan. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat uit de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over het feit of hij en zijn echtgenote al dan niet op de hoogte waren van elkaars clan voor het huwelijk. Het verweer in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk.

Daarenboven dient nog te worden opgemerkt dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 16, nr. 1) blijkt dat de leden van verzoekers clan Reer Hamar door eeuwen van gemengde huwelijken en culturele uitwisselingen hun status hebben opgekrikt en dat zij door huwelijken met machtige clans zoals Habar Gedir een zekere bescherming kunnen genieten tegenwoordig. De bestreden beslissing oordeelde terecht dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud er niet in slaagde om te verklaren waarom zijn huwelijk een uitzondering vormde, gezien hij zich louter beperkte tot het ontkennen van deze informatie en te verklaren dat hij nog nooit een Reer Hamar gezien heeft die probleemloos met een Habar Gedir kon trouwen. Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift aanvoert dat de ouders van zijn echtgenote niet gekant waren tegen hun huwelijk omwille van het clanverschil, doch wel omdat het een schande voor de familie zou betreffen dat verzoekster zwanger was geworden terwijl zij een geheim huwelijk was aangegaan, merkt de Raad op dat dit een *post factum* bewering betreft die klemmt met verzoekers verklaringen tijdens de procedure. Verzoeker verklaarde bij aanvang van de procedure, gevraagd naar zijn problemen omwille van zijn huwelijk met zijn echtgenote, immers uitdrukkelijk dat *“Voor haar familie was het een schande omdat ze zwanger was van een Arabier. Ze hebben mij bedreigd met de dood.”* (CGVS-vragenlijst, stuk 18, nr. 2). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker tevens dat *“Wat vonden haar ouders van ouders van jullie huwelijk toen ze het ontdekten? Het is een schande voor de familie. Een reer hammer die ene kapper is die zoiets met ons doet. Ze heeft verteld wie ik was en waar ik werkte. Achteraf heeft ze me gebeld.”* (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7, p. 24). Uit verzoekers verklaringen blijkt aldus genoegzaam dat hij de problemen met de familie van zijn echtgenote omwille van hun geheim huwelijk in verband brengt met het feit dat hij tot een minderheidsclan behoort. Verzoekers verweer doet aldus geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker geen afdoende verklaring geeft waarom zijn huwelijk een uitzondering vormt op de gangbare mogelijkheid in Somalië van Reer Hamar en Habar Gedir om gemengde huwelijken aan te gaan.

Verder doet verzoeker geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat hij nog een maand in Mogadishu zou zijn gebleven indien hij werkelijk werd bedreigd door de familie van zijn echtgenote, door in het verzoekschrift louter te herhalen dat hij een maand ondergedoken leefde bij de smokkelaar in voorbereiding op zijn reis en niet begrijpt wat hier zo vreemd aan is. In de bestreden beslissing werd er immers op pertinente en correcte wijze op gewezen dat: *“Het is weinig geloofwaardig dat u de hele maand ondergedoken bleef bij deze smokkelaar, zonder één keer buiten te komen. Daarnaast is het ongeloofwaardig dat uw schoonfamilie uw verblijfplaats niet heeft kunnen achterhalen via uw ex-vrouw. Eerder had zijn immers ook al verklapt dat u de vader was van het kind en waar uw*

werkplaats zich bevond (CGVS p. 17). Aan deze verklaringen kan bijgevolg geen geloof worden gehecht." Het verweer in het verzoekschrift kan geen afbreuk doen aan deze vaststellingen.

Verzoeker gaat er met zijn verweer in het verzoekschrift bovendien nog aan voorbij dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de datum van zijn huwelijk. De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat hij zijn geheim huwelijk met een lid van een meerderheidsclan en de problemen die daaruit voortvloeien niet aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoeker betwist de overige motieven van de bestreden beslissing dat hij niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Somalië vervolging vreest omwille zijn problemen met Al-Shabaab in Merka en zijn profiel als lid van een minderheidsclan, niet in zijn verzoekschrift.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

"Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De problemen die u aanhaalt als directe reden voor uw vertrek uit Somalië, vloeien voort uit uw geheim huwelijk met uw vrouw die tot de meerderheidsclan van de Habar Gidir behoort. Op basis van het administratief dossier en uw verklaringen kan er echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw verboden relatie. Zo verklaart u dat u niet wist tot welke clan uw vrouw behoorde op het moment dat jullie trouwden (CGVS p. 22). U verklaart dat "in het zuiden eerder wordt gesproken over van welke wijk iedereen is en niet tot welke clan iedereen behoort" (CGVS p. 22). Gelet op het enorm belang dat het clansysteem heeft in de Somalische maatschappij, is het niet aannemelijk dat u de clan van uw vrouw niet wist op het moment van jullie huwelijk. Bovendien is het in dat opzicht ook niet aannemelijk waarom jullie de relatie geheim hielden. Wanneer geconfronteerd met deze vraag verklaart u dat "in het zuiden niet wordt gepraat over relaties, enkel wanneer een huwelijk plaatsvindt en er om de hand wordt gevraagd" (CGVS p. 22), wat niet alleen niet strookt met de informatie waarover het CGVS beschikt, waaruit blijkt dat ook in Mogadishu het clansysteem gekend én bepalend is, maar ook niet verklaart waarom u niet op de traditionele manier om haar hand hebt gevraagd (CGVS, p. 24). Hierop gewezen, stelt u enkel dat u haar hand niet hebt gevraagd, zonder evenwel uit te klaren waarom u dat niet deed (CGVS, p. 24). Dit element tast de geloofwaardigheid van uw beweerd verboden relatie verder aan.

Later verklaart u plots dat uw vrouw "wel kon zien aan uw huidskleur en kon horen aan uw accent dat u tot de Reer Hamar behoorde" (CGVS p. 22). Het is dan ook zeer ongeloofwaardig dat er, gelet op de potentiële desastreuze gevolgen van jullie huwelijk, op geen enkel moment is gepraat over het feit dat u tot een minderheidsclan behoorde. Dit tast de geloofwaardigheid over het bestaan van dit huwelijk, en uw bijhorende problemen, aan. Weer wat verder verklaart u, ondanks eerdere verklaringen, plots opnieuw dat "jullie tijdens het huwelijk elkaars clan niet kenden" (CGVS p. 24). Deze interne inconsistenties en voortdurende tegenspraak komen de geloofwaardigheid van uw verhaal niet ten goede.

Ook een laatste poging om de zaken op te helderen, brengt geen soelaas. U verklaart tot driemaal toe dat u "niet was getrouwd indien u vooraf de negatieve consequenties had geweten" (CGVS p. 24-25). Gelet op voorgaande is het volstrekt ongeloofwaardig dat u niet op de hoogte was van deze potentiële negatieve gevolgen.

Tot slot verklaarde u bij DVZ te zijn getrouwd in februari 2018 terwijl u bij het CGVS plots verklaart in januari 2018 te zijn getrouwd (CGVS p. 9). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd herhaalt u enkel dat "u denkt dat u in de eerste maand bent getrouwd" (CGVS p. 9). Het simpelweg vasthouden aan één van de versies van uw verklaringen volstaat niet om de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren. Gelet op uw bewering dat uw huwelijk dramatische gevolgen kende, mag redelijkerwijze wel verwacht worden dat u hierover consistente verklaringen zou kunnen afleggen. Dit element komt de geloofwaardigheid van uw verklaring in verband met uw huwelijk opnieuw niet ten goede.

Verder, indien het huwelijk toch plaatsgevonden zou hebben, weet u geen passende verklaring te geven waarom de ouders van uw vrouw dergelijke erge problemen hadden met het huwelijk (CGVS p. 26). Uit informatie, toegevoegd aan het dossier, blijkt dat de Reer Hamar door eeuwen van gemengde huwelijken en culturele uitwisselingen hun status hebben opgekrikt. Meer nog, uit deze informatie blijkt dat door huwelijken tussen Reer hamar en machtige clans, zoals Habar Gidir, de minderheidsclan een zekere bescherming kan genieten tegenwoordig.

U weet niet aannemelijk te maken waarom dit in uw geval anders zou zijn (CGVS p. 26). Wanneer geconfronteerd met deze informatie verklaart u enkel "dat u persoonlijk nooit een Reer Hamar heeft gezien die probleemloos kon trouwen met die clan" (CGVS p. 26). Deze verklaring volstaat niet om aannemelijk te maken waarom uw huwelijk een uitzondering was.

Verder kan nog worden opgemerkt dat u na het aangehaalde incident van april 2018 nog meer dan een maand in Mogadishu bleef wonen (CGVS p. 26-27), wat uw beweerde vrees in grote mate relativeert. U verklaart dat u "die maand bij de smokkelaar woonde en dat uw schoonfamilie niet wist waar dit was" (CGVS p.27). Het is weinig geloofwaardig dat u de hele maand ondergedoken bleef bij deze smokkelaar, zonder één keer buiten te komen. Daarnaast is het ongeloofwaardig dat uw schoonfamilie uw verblijfplaats niet heeft kunnen achterhalen via uw ex-vrouw. Eerder had zijn immers ook al verkapt dat u de vader was van het kind en waar uw werkplaats zich bevond (CGVS p. 17). Aan deze verklaringen kan bijgevolg geen geloof worden gehecht.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De medische certificaten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Het eerste certificaat bewijst enkel dat u een oogonderzoek aanvroeg. Hoewel het tweede attest enkele kleine anomalieën vaststelt aan uw oog, bepaalt het verder niet in wanneer, waar, of in welke omstandigheden deze anomalieën zijn opgelopen.

Verder, wat betreft de problemen die u had met Al-Shabaab in Merka, kan worden opgemerkt dat deze vrees niet langer actueel is. De feiten dateren van 2017. U woonde nadien nog negen maanden probleemloos in Mogadishu, afgezien van uw beweerde problemen omwille van uw verboden huwelijk die om bovenvermelde redenen niet kunnen worden geloofd (CGVS p. 13). U haalt sedert uw verhuis naar Mogadishu geen problemen meer aan met Al-Shabaab.

Volledigheidshalve moet worden opgemerkt worden dat het loutere feit dat u tot een minderheidsclan behoort niet volstaat om u internationale bescherming toe te kennen. U verklaart dat u als lid van een minderheidsclan slachtoffer werd van discriminatie. Wanneer gevraagd naar welke discriminaties u persoonlijk heeft ervaren omwille van uw minderheidsclan, zegt u als voorbeeld uit Merka enkel "dat u belastingen moest betalen aan overheidsmilitairen" (CGVS p. 19). In Mogadishu ervaarde u zelf geen discriminatie, maar hoorde u enkel dat "een vriend van u zonder reden werden gefouilleerd, een tijdje werden vastgehouden en moest betalen om weer vrijgelaten te worden" (CGVS p. 20). Deze voorvallen zijn niet zwaarwichtig genoeg om beschouwd te kunnen worden als vervolging of als ernstige schade."

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In casu stelt de Raad vast dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij sinds september 2017 tot aan zijn vertrek uit Somalië in juni 2018 heeft verbleven en gewerkt in Mogadishu, zodat deze regio kan worden beschouwd als de regio waar verzoeker leeft en zijn nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient te worden beoordeeld aan de hand van de veiligheidssituatie aldaar.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, ter kennis gebracht door de commissaris-generaal en geciteerd door verzoeker in zijn verzoekschrift, blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds. Dit wordt ook bevestigd in de meest recente COI Focus van Cedoca van 21 april 2020. De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP